

następujące ilości dziczyzny już istniejącym albo przez polityczną władzę krajową jeszcze założyć się mającym biurom odbioru dziczyzny, a mianowicie:

a) zające i dzikie króliki:

z rocznej ilości wszystkich zabitych sztuk od 51 do 100	50%
z dalszych 400 sztuk	60%
z dalszych 500 sztuk	70%
z dalszych 1000 sztuk	80%
z każdej dalszej ilości wyższej	90%

Z pierwszych 50 sztuk rocznej ilości wszystkich zabitych zwierząt nie należy oddawać żadnego procentu.

b) z jeleniny, danieliny, sarniny i z dzikich kóz każdą drugą sztukę.

Przeznaczone do przymusowego oddania zające i króliki należy bieżąco oddawać do dyspozycji w wymiarze, ustanowionym w § 3., ustęp a, zaś kontyngenty z wszystkich innych gatunków dziczyzny w każdorazowej porze polowania, natomiast z polowań z nagonką i z obławy każdym razem przypadającą procentowo ilość zabitej w danym dniu zwierzyny.

Oddanie należy uskuteczniać w całości sztukach.

Właściciel polowania winien dziczyznę, którą ma oddać do biura odbioru, traktować fachowo i starannie, w danym razie oddać ją zakładowi przewozowemu, przestrzegając wszystkich dla uchronienia dziczyzny od zepsucia stosownych ostrożności, a o wysyłceawiadomić każdym razem natychmiast biuro odbioru.

Istniejące umowy nie przeszkadzają spełnieniu obowiązkom uprawnionych do polowania co do oddania zwierzyny.

Przewóz koleją albo okrętem odbywa się na rachunek i niebezpieczeństwo biura odbioru, które od chwili oddania dziczyzny zakładowi przewozowemu ma ponosić wszystkie koszty, jakoteż całe ryzyko.

Wysyłka pocztą jest dozwolona tylko wtedy, gdy odległość miejsca polowania od stacji pocztowej jest przynajmniej o 5 km mniejszą niż odległość od najbliższej stacji kolejowej.

Właściciele polowania winni oznajmić biuram odbioru swoje cyfry odstrzału z każdego miesiąca najdalej do dnia 10. następnego miesiąca.

Nadto winien uprawniony do polowaniaawiadomić naprzód o każdym polowaniu z nagonką albo o obławie władzę polityczną pierwszej instancji za pośrednictwem właściwej komendy posterunku żandarmeryi, a zarazem należy władzy tej tą samą drogą donieść także o wyniku do dni trzech po polowaniu.

§ 4.

Miejsce odbioru winno objąć dziczyznę po cenach, ustanowionych w § 1., i obrócić ją stosownie do wskazówek politycznej władzy krajowej przede wszystkim na pokrycie zapotrzebowania urzędów dobroczynnych, w szczególności kuchni wojennych i innych miejsc aprowizacyjnych oraz organizacji konsumentów.

Ceny, jakich wolno żądać biuram odbioru oraz obdzielonym przez nie miejscom za dziczyznę, ustanowi polityczna władza krajowa w tym ostatnim przypadku na wniosek biura odbioru; zastrzeżę się jednak także to ustanawianie cen zatwierdzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności.

Urzędowi dla wyżywienia ludności wolno jest co do ilości dziczyzny, oddawanych w poszczególnych obszarach administracyjnych, wydać specjalne zarządzenia.

§ 5.

Polityczne władze krajowe są upoważnione dla szczególnie uwzględnienia godnych przyczyn, w szczególności w przypadkach, w których wskutek przesyłki dziczyzny z dalej odległych rewirów do biur odbioru powstałyby zbyt wielkie koszty przewozu albo zachodziłaby obawa zepsucia, uwolnić uprawnionych do polowania na ich umotywowaną prośbę od obowiązku oddania dziczyzny właścicielowi miejscowo biura odbioru i pozwolić na oddanie przymusowego kontyngentu wprost urzędniom dobroczynnym, istniejącym w odnośnej okolicy alboważ ubogiej ludności, jeżeli oddanie uskutecznia się po cenach, wymienionych w § 1. albo po cenach tańszych; odnośni właściciele polowania mają się jednak w tych przypadkach wykazać wobec właściwego miejscowo biura odbioru w terminach, wymienionych w przedostatnim ustępie § 3., co do dopełnienia swego obowiązku oddania:

§ 6.

Polityczne władze krajowe są upoważnione właścicielom polowania, których odstrzelona zwierzyna na miesiąc przed nastaniem ustawowego czasu ochrony nie pozostaje jeszcze w żadnym stosunku do stanu dziczyzny i znacznie pozostaje w tyle poza przeciętnymi ilościami zwierzyny, ubitej w ostatnich czterech latach, dać zlecenia odstrzału cyfrowo oznaczone.

Jeżeli obowiązany do tego nie uczyni zadość zleceniu władzy albo nie czyni mu zadość w sposób odpowiedni, to może polityczna władza powiatowa powierzyć wykonanie odstrzału na jego koszt osobom biegłym i zasługującym na zaufanie.

§ 7.

Przesyłki wymienionych § 1. rodzajów dziczyzny z obszaru administracyjnego politycznej władzy krajowej wolno przyjmować do przewozu przedsiębiorstwom kolejowym i żegluga parowej tylko wtedy, jeżeli do dokumentów przewozowych jest dołączone dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez polityczną władzę powiatową według formularza, przepisanego w dodatku.

Poświadczenie to należy odebrać na stacyi przeznaczenia.

Polityczna władza krajowa może także przewóz tego rodzaju przesyłek dziczyzny wozami uczynić zależnym od dostarczenia poświadczenia przewozowego.

§ 8.

Przesyłki dziczyzny, wysłane wbrew przepisowi § 7. tego rozporządzenia, może uznać polityczna władza powiatowa za przepadłe na rzecz zaopatrzenia ludności.

§ 9.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów jakoteż za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w tem rozporządzeniu obowiązków będzie

karala polityczna władza powiatowa grzywną do 5000 K albo aresztem do sześciu tygodni, o ile czyn ten nie podlega surowszej karze.

W razie niedopełnienia ustanowionego w § 3. obowiązku oddania należy oprócz tej kary orzec jeszcze także karę pieniężną, która za sztukę wielkiej dziczyzny albo danieliny wynosi 500 K, za sztukę sarniny albo dzikich kóz 100 K, za zająca 10 K, a za dzikiego królika 5 K.

Jeżeli przekroczenia dopuszcza się przemysłowiec, to można o ile zachodzą wymogi § 133. b. ustęp 1., lit. a, ustawy przemysłowej, zarządzić ponadto odebranie uprawnienia przemysłowego.

Grzywny i kary pieniężne należy odsyłać politycznej władzy krajowej, która ma je użyć na cele zaopatrzenia w żywność biedniejszych kół ludności.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

W tym samym dniu traci moc obowiązującą rozporządzenie ministeryalne z dnia 4. października 1916, Dz. u. p. 341.

Clam-Martinic wlr.

Forster wlr.

Spitzmüller wlr.

Höfer wlr.

Poświadczenie przewozowe.

(Imię i nazwisko nadawcy)

w ma prawo przewieźć

.... sztuk jeleniny sztuk kozie bażantów
.... sztuk danieliny sztuk zajęcy kuropatw
.... sztuk sarniny sztuk królików	

w czasie od do

z (nazwa stacyi nadania)

do (nazwa stacyi przeznaczenia)

(koleją, okrętem) pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

.....
(Miejsce i dzień wystawienia.)

.....
(Podpis.)

Poświadczenie to należy trwale przyczepić do dokumentu przewozowego.
Dodanie poświadczenia należy zaznaczyć w dokumencie przewozowym
Poświadczenie odbierze stacya przeznaczenia.

186.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem kolei żelaznych i z Ministerstwem handlu z dnia 26. kwietnia 1917,**

którem zmienia się § 12. odnoszącego się do należności od dokumentów przewozowych rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. września 1916, Dz. u. p. Nr. 337.

Postanowienia § 12. odnoszącego się do należności od dokumentów przewozowych rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 27. września 1916, Dz. u. p. Nr. 337, zmienia się na zasadzie udzielonego w § 14., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 281, upoważnienia co do przesyłek z krajów korony św. Szczepana w ten sposób, że w ruchu kolejowym i żeglugi parowej na rzekach począwszy od dnia 1. maja 1917 aż do dalszego zarządzenia nie należy pobierać należności w kwotach 1 K 20 h, 30 h lub 10 h, przewidzianych w § 14., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego i w § 3. powołanego rozporządzenia Ministerstwa skarbu.

Forster wtr.

Spitzmüller wtr.

Urban wtr.

187.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. kwietnia 1917**

w sprawie wyjątkowego wykupywania wycofanych z obiegu monet niklowych po 20 halerzy.

Ze względu na nadzwyczajne stosunki wojenne, utrudniające lub uniemożliwiające pewnej części ludności wymianę ściąganych monet niklowych po 20 halerzy w granicach czasokresu. ustanowionego rozporządzeniem z dnia 31. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 237, a kończącego się z dniem 30. kwietnia 1917, zarządza się w porozumieniu z królewsko-węgierskim Ministerstwem skarbu, iż monety nikłowe po 20 h stempla austriackiego i węgierskiego mają przyjmować c. k. kasy i urzędy jeszcze aż do dalszego zarządzenia po wartości nominalnej przy wszystkich zapłatach i w drodze zmiany.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. maja 1917.

Spitzmüller wtr.

